

[Ewald Christensen.]

jeg have haft lyst til at sige, som Dansk Kvindesamfund siger i en skrivelse til rigsdagen — jeg beder om tilladelse til at citere —:

„Vi finder forslaget stridende mod såvel familieretlige som familieetiske interesser og henstiller, at forslaget ikke nyder fremme.“

Her er vi ved noget af det, som er afgørende i det spørgsmål, vi står overfor. Jeg kunne også have lyst til at sige, således som jeg tænkte helt tilbage i 1948, da lovforslaget blev fremsat i landstinget, og da det påny blev fremsat: Jeg ser sådan på det, at når et par mennesker adopterer et barn, føler de det som en så stærk pligt at tage sig af barnet, at de ikke kan unddrage sig denne pligt, medmindre særlige forhold gør sig gældende, f. eks. sindssygd, som nævnes her, og måske afgjort åndssvaghed. Legemlig svaghed ville jeg aldrig tænke mig skulle kunne begrunde ophævelse af et adoptionsforhold. Jeg er glad for, at vi får spørgsmålet taget op igen i et udvalg.

Der er også en anden ting at tænke på. Vi skal ikke gøre det vanskeligere for folk at adoptere et barn. Det skal ikke være sådan, at det ikke er muligt at adoptere børn, thi adoptionsforhold har bragt megen gavn og glæde. Det er noget lignende som med lærlingeforhold. Man skal ikke gøre det så vanskeligt med mange bestemmelser om lærlingeforholdet, at man ikke kan antage lærlinge. Her gælder det blot et meget dyberegående forhold.

Jeg vil gerne minde om forhandlingen i landstinget. Jeg synes, den var grundig, men man kom jo ikke til enighed. Jeg vil med formandens tilladelse anføre noget, der er så ligetil, nemlig nogle ord fra retslægerådets udtalelse. Der står:

„at ophævelse af adoptionsforhold på grund af svær legemlig eller sjælelig sygdom ofte, såfremt adoptionsforholdet har bestået gennem flere år, vil være i den alvorligste modstrid med barnets interesser“.

Jeg mener, at ophævelsen af adoptionsforhold på grund af barnets legemlige svaghed i almindelighed ville være i den stærkeste modstrid med barnets interesser. Her må adoptivforældrene tage sig selv i nakken og ikke foranledige en ophævelse af adoptionsforholdet. Jeg synes også, det må indføres i lovtæksten, at man inden adoptionen skal huske på at få foretaget — hvad også andre ærede ordførere har berørt — den bedst mulige og grundigste undersøgelse af barnet både fysisk og

psykisk og også af dets slægt. Hvis en sådan undersøgelse er blevet foretaget og det resultat, man er kommet til, er tilfredsstillende, skal der meget tungtvejende grunde til, før adoptionen kan ophæves. Jeg mener ikke, at det skulle være helt umuligt at ophæve forholdet, men det skulle især være meget vanskeligt at gøre det på grundlag af fysisk svaghed hos barnet. Hvad angår det psykiske, så gælder det for alle børn, at er barnet sindssygt eller åndssvagt, kan forældrene komme af med det til et sindssygehospital eller en åndssvageanstalt, og det kan også være helt nødvendigt, at barnet bliver anbragt sådan et sted eller måske et helt tredje sted, hvor der er mulighed for, at det kan få den bedste behandling. Er barnet uhelbredeligt sindssygt, mener jeg, at det bør komme bort fra adoptivforældrene. Om adoptionsforholdet af den grund behøver at ophæves, det er en anden sag. Jeg vil her gerne anføre en anden af retslægerådets udtalelser:

„Da legemlige sygdomme normalt vil kunne erkendes indenfor en forholdsvis kort tidsfrist, vil det måske være rimeligt, om man foreslår, at adoptionsforholdet, hvis det har bestået i mere end 2 år, kun vil kunne ophæves på grund af sjælelige lidelser, og at sag under alle omstændigheder skal anlægges, inden der er forløbet 5 år efter adoptionen.“

Jeg kan ikke gå med til at stemme for det af justitsministeren foreslåede ændringsforslag til § 2, som er tiltrådt af et flertal i landstinget, men jeg synes, sagen er så vigtig, at det glæder mig, at vi nu får den under udvalgsbehandling. Der vil jeg sammen med min gruppe gerne være med til at tænke videre over sagen. Jeg håber, at vi kan komme til et endnu bedre resultat med hensyn til det foreliggende lovforslag, end man er kommet til i landstinget.

Inger Merete Nordentoft: Både den højtærede justitsminister og det ærede medlem hr. Busch-Jensen har henvist til loven af 1923, men jeg synes, at man her ikke må glemme, at vi i løbet af 1930'erne har fået en aldeles udmærket børnelovgivning, hvor man på langt vanskeligere og pinligere områder har sat hensynet til barnet foran hensynet til forældrene. Jeg ser med stor beklagelse, at man nu foretager brud på denne linie og i stedet for at udvide hensynet til adoptivbarnet i virkeligheden udvider hensynet til adoptivforældrene.

Forholdet mellem forældre og børn er et langt mere ømtåligt forhold, end man i al almindelighed gør sig klart, også mere øm-